

for at ende hendes Søns Lidelser, har andet end Taarer at hilse ham med — man glemmer ham aldrig.

Det mærkeligste ved Bogen er dog maaske *Stilen*, dette vidunderlige, gammeldags-romantiske Eventyrslør, hvorigennem der skimtes Billeder af den jævne Virkelighed, som de lystige unge Mennesker paa den fattige Gaard, der køre ud for at laane Peberrod til Kødet, eller den gamle Ulrikke, der sidder og spiller sin Ungdoms Danse paa det hæse Klaver. Man kunde fristes til at spørge Forf., som Forlæggeren spurgte Macaulay, da han bragte ham sin første Bog: „Hvor i al Verden har De fisket den Stil?“ Og der er blevet baade spurgt og svart af Kritiken. Det er Edgar Poes Stil, siger en. Det er E. T. A. Hoffmanns, siger en anden. Det er Elisabeth Brownings, siger en tredje. Her i Danmark vilde man sagtens sige: „Det er Thomas Langes.“ Men det er ingen af dem, det er Selma Lagerlöfs Stil og ingen andens. Det er vel den samme Stil, der bragte hendes Lærer paa Seminariet til Fortvivelse, fordi han aldrig kunde faa den til at blive „som alle andres.“

I Stedet for videre at udbrede mig over, hvorledes Bogen er eller ikke er, vil jeg overlade Læserne selv at dømme efter nedenstaaende Brudstykke. Man glemme imidlertid ikke, at ligesom det endnu kun er en Del af Bogen, der er bleven offentliggjort, saaledes er det her meddelte kun et eneste løse-
revet Kapitel. Jeg tilføjer et af Selma Lagerlöfs lyriske Digte. Vers skriver hun ikke mere, ikke fordi hun mangler Evne dertil — efter Sagnet skal hun paa Seminariet have gjort sine Optegnelser paa dadelfri Hexametre — men, formoder jeg, fordi hun her endnu ikke har fundet en Form, der fuldt ud tilfredsstiller hende. De her gengivne tvangfri Rythmer vise imidlertid utvivlsomt, at hun ogsaa paa det i strængeste Forstand lyriske Omraade har en rig og ejendommelig Begavelse.

Det er ved sin ejendommelige Selvstændighed i Form som i Indhold, at S. Lagerlöf har vakt Opmærksomhed. Vil hun kunne bevare denne Selvstændighed?

Den Kritik, som nu sidder i Højsædet, hersker med Jærnscepter; det er ikke Selvstændighed, den sætter Pris paa, det er blind Lydighed og ihærdig Agitation for visse Ideer; hvis ikke, da . . . ! *Ernst Ahlgren* havde ikke Kræfter til at staa imod; hun valgte at lade sig „udslukke som en Gnist i Mør-